

I toppklasse

DUSJ MED UTSIKT: Det er bare to dager siden siste vask. Men ekstrem varme, mye sand og mangfoldige lag med solkrem, gjør en kald elv på 4000 m.o.h. til verdens beste dusj.

TOPPLUNSJ: Alle har kommet trygt ned fra fjellet og alle i vårt team nådde toppen. Våre naboer i basecamp, østerrikerne, ber oss på festlunsj – selv om to av dem ikke har noe å feire.

ALDRI FRI: En typisk dag i en høyde-camp består av snøsmelting, snøsmelting og atter snøsmelting. Smeltesjef Marius Slagsvold fikk alltid 1,3 liter vann ut av en fullstappet kjele med snø. På 6000 m.o.h. bør man drikke seks liter om dagen.

SPANTIK (VG): All ære til den norske fjellheimen. Men noen ganger må man reise til Himalaya for at fjellturen skal bli slitsom nok.

Nesten fire uker har vi brukt på å gå opp, opp, ned, opp, ned og opp igjen. Det er sånn vi har akklimatisert for å komme oss på toppen av Spantik, en snødekket topp 7027 smertefulle høyde-meter over havet, i den pakistanske delen av Himalaya.

Høyt hevet over Pakistans flomområder, Taliban, fattigdom og Osama bin Ladens skjulested er vi på fjelltur. Og vi, det er seks europeiske ekspedisjonsmedlemmer, en australsk guide, tre pakistanske guider

HØYDETRNING: På dette punktet har Philip Pinchin, Rita Teurlinx og Hanna Norberg 300 flate meter igjen til høydecamp 2 på 5600 m.o.h. Grunnet tynn luft, tunge sekker og dyp

snø, vil turen ta 40 minutter – og inkludere tre pauser.

VG

S

Ø

N

D

A

G

*

BILDEREISEN

og tre pakistanske kokker. Pluss de 65 lokale bærerne. Det begynte tålelig bra. Riktignok var vi tomme for dopapir allerede dag nummer åtte av 30 ekspedisjonsdager. Men glasset med peanøttsmør var fortsatt halvfullt, de tre dagsmarsjene inn til basecamp gikk nesten knirkefritt, vi gikk oss ikke vill på isbreen mer enn et par ganger og ingen falt ned «dødsveggen».

Den britiske klatreren i følget, Philip Pinchin, latet som om han hadde bursdag, så kokken bakte kake. Vi var friske, blide og i rute. Og ennå var det noen dager til snøstormen kom.

TOPPFORBUD: – Du blir her, roper Rita.

Tre uker hadde passert. Vi hadde vært snøstorm-værfaste i basecamp i fem dager, og tåke-værfaste i høydecamp 2 i fire. Kastet opp tre ganger, mistet matlysten for godt, sovet dårlig, tvunget ned tørre kjeks til frokost og vakuumpakket lapskaus til middag, fryst, beundret utsikten til K2, verdens nest høyeste fjell, og kjent litt på frykten for å falle ned en 1000 meter lang fjellside.

Men nå er det bare noen hundre meter igjen til toppen. Bortsett fra for Philip. Philip har, bokstavelig talt, vært ute en vintermatt før. Men nå fryser han så mye at han ikke klarer å gjøre rede for seg selv. Rita Teurlincx, ei fjellvant dame fra Nederland, gir ham toppforbud. Og litt nødhjelp. Hun setter varnflasken til munnen hans, heller sportsdrikke ned i den kalde kroppen. Philip gråter. Rita dytter i ham en bit energibar. Philip tygger. Jamrer.

Så bestiger hun Spantik. Hennes første 7000-meter. Mens Philip sitter igjen på steinen, rett under toppen, og ser på.

FALT NED: To dager senere er vi på vei ned igjen. Med toppen i hodet og Kvikk Lunsj i blodet, vi kan nesten kjenne lukten av bacon i neseborene. Klokken er fem om morgenen, og vi rappellerer ned den bratte fjellsiden.

Så forsvinner Rita ned i bresprekken.

Philip er rett bak henne. For han klarte det til slutt, Philip: Som sistemann i gruppen, stavret han seg opp til toppen. Men nå er han så utmattet at han ikke makter å hjelpe henne.

Heldigvis er Rita festet til tauet. Sprekken er dyp, fallet var brått, men tauknuten på klatreselen holder. Med litt drahjelp klarer hun å heise seg opp igjen fra sprekken. Ulykke avverget.

Om tre dager skal vi ha gress under føttene igjen. Lungene skal like seg bedre der nede ved tregrensen. Høydehosten vil avta for hver høydemeter vi mister.

Ingen skal tygge fordøyelsespill som besatt hele natten lang, lenger. Ingen skal hamstre mest mulig smeltet snøvann. Ingen skal fryse. Og ingen skal krangle om de siste meterne med dopapir.

Tekst: HANNA NORBERG
Foto: MARIUS SLAGSVOLD

HØYT MÅ DET VÆRE: Det er i denne høydecampen, på 6200 m.o.h., at livet begynner å bli vanskelig. Både fordøyelsen, matlysten og energien har sagt takk for seg. Men utsikten, den klagde vi ikke på.

ENVEISKJØRING: Denne veien kjørte vi på i seks timer, for å komme bare litt nærmere fjellet Spantik. Hvorfor vi ikke lente oss ut og tok et bedre bilde? Fordi vi ikke turde.

MÅNELYST: Enda en ekspedisjonsdag går mot slutten. Men først er det middag og dessert i spiseteltet, så tannpuss og dotur. Og så sovner vi alle til den marg-og-bein-gjennomtrengende lyden av isbreen som beveger seg.

FØRSTEKLASSES: Det pakistanske militæret har hatt øvelse på Spantik, og nå flys de ut igjen. Vi kom til basecamp i går, og nå ligger vi oppå de elleve teltene våre – som er tatt ned igjen for anledningen, for at de ikke skal blåse bort. Helikopteret kommer syv ganger, så vi ligger der i fire timer.

FAKTA

VG

Spantik

Peshawar

Islamabad

Lahore

Quetta

PAKISTAN

Karachi

0 km 300

Fjellet: Spantik (7027 m.o.h.) ligger i fjellkjeden Karakoram i Nord-Pakistan. Fjellet er ansett som en av de tryggeste 7000-meterne i Himalaya, og man trenger ingen klatreerfaring for å bestige det. Men det er en fordel å ha vært i høyden tidligere, og å ha noe erfaring med bruk av stegjern, isøks og rappellering.

Sikkerhet: Dette er en Himalaya-ekspedisjon, og selv om det ikke skjer mange ulykker på fjellet, må ikke utfordringen undervurderes. Det er en fordel å bestille en «pakketur», slik at ett selskap sørger for all logistikk, guider, mat, overnatting og transport.

Fjellkjeden: Karakoram er en fjellkjede i grenseområdet mellom Pakistan, India og Kina, og regnes som en del av Himalaya. Den består av flere av de høyeste fjellene i verden, blant annet K2 (8611 m.o.h.), Broad Peak (8047 m.o.h.) og Gasherbrum-fjellene, i tillegg til det spektakulære Great Trango Tower (kjent for Norskeruta).

Pakistan: Islamsk republikk i Asia med 177 millioner innbyggere. 95 prosent av befolkningen er muslimer. Urdu og engelsk er offisielle språk. Den tredje største gruppen av innvandrere til Norge kommer fra Pakistan.

Valuta: 100 pakistanske rupier er litt i overkant av 6 norske kroner.

Reise dit: Fly til Islamabad, hovedstaden i Pakistan. Det går ingen direktefly fra Norge. Pakistan International Airlines flyr direkte fra London, og her kan du få t/r-billett til under 4000 kroner. Fra Islamabad kan du fly innenriks til Skardu, dersom det er fint vær. Hvis ikke, må du bruke to dager i buss eller bil på Karakoram Highway.

Vær forsiktig: Det norske Utenriksdepartementet fraråder alle opphold i vestlige områder i Pakistan (Baluchistan, North West Frontier Province og FATA). Deler av Karakoram Highway går gjennom disse områdene. UD råder alle til å vise aktsomhet i andre deler av landet.

Beste tid å reise: Mai-september er den absolutt beste tiden for å bestige Spantik. Da kan det være ekstremt varmt i lavtliggende områder i Pakistan, men passe temperatur i fjellene. Karakoram er beryktet for sitt dårlige vær, men på sommeren er sjansen for snøstorm litt mindre.